

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **K. A.**, nar.,
státní příslušnost: Gruzie,
bytem v ČR ,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, č. j. OAM-372/ZA-ZA11-ZA20-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

2. Namítá porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na okolnosti případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále namítá porušení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť nebyly dány důvody pro to, aby byla žádost žalobce posouzena jako nepřipustná, porušení § 25 zákona o azylu, neboť nebyly dány důvody pro zastavení řízení, § 14a zákona o azylu z důvodu, že v případě návratu hrozí žalobci nebezpečí vážné újmy, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí není přesvědčivé, § 50 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v odůvodnění správní orgán dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu zákona o azylu.
3. Žalobce namítá, že dle něj žalovaný porušil § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce uvedl skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím skončeném řízení. Žalovaný podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem a nesprávně aplikoval zákon o azylu.
4. Žalobce ve druhé, opakované, žádosti uvedl, že v průběhu posledního roku jej na adrese v zemi původu opakovaně hledají bezpečnostní složky a generální inspektorát ministerstva spravedlnosti v souvislosti s úmrtím jednoho odsouzeného ve věznici, kde žalobce pracoval. Tento incident se odehrál v roce 2011 – 2012. Až nyní probíhá údajné vyšetřování, což žalobci přijde zvláštní. Domnívá se, že návštěvy bezpečnostních složek u něj doma a snaha jej vyslechnout souvisí s jeho podporou Národního hnutí.
5. V první žádosti uváděl jako důvod obavy z výhrůzek spolupracovníka z věznice, a dále problémy kvůli nesplacenému dluhu. Žalovaný v rozhodnutí tvrdí, že uváděné důvody jsou u obou žádostí totožné. Žalobce však ve druhém řízení uvedl důvody odlišné – návštěvy bezpečnostních složek, kdy o těchto v prvním řízení nehovořil, neboť se staly až po vydání rozhodnutí o první žádosti.
6. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Konkrétně poukázal žalobce na rozhodnutí ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Žalobce v opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, které bez vlastního zavinění dříve uplatnit nemohl, neboť o nich nevěděl. Nesouhlasí s tím, že by jeho žádost byla nepřipustná, rozhodnutí je nezákonné. Uvedl nové skutečnosti, kdy v případě vycestování mu hrozí vážná újmy dle § 14a zákona o azylu.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce správnímu orgánu sdělil, že zhruba před deseti lety byl z věznice, kde pracoval, jeden z vězňů převezen do jiného zařízení, kde následně spáchal sebevraždu. Žalobce se domnívá, že současná snaha bezpečnostních složek se s žalobcem spojit a vyslechnout ho, je jen záminka, a skutečný důvod je pronásledování lidí, kteří v minulosti podporovali Národní hnutí. Žalovaný v této souvislosti nesouhlasí s názorem vysloveným v žalobě, že se jedná o nové důvody, které měly být posuzovány meritorně. Žalobce již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl své obavy kvůli možné perzekuci z důvodu svých aktivit ve straně Národní hnutí. Nejedná se tak v žádném případě o nové důvody ve smyslu zákona o azylu, ale jen o další pokračování žalobcem již jednou vyřčených událostí. Žalovaný dodal, že současné

obavy žalobce jsou založeny pouze na jeho subjektivní interpretaci událostí a jedná se jen o jeho vlastní domněnky a závěry.

8. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
9. K opakované žádosti žalobce sdělil, že nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí. Pomáhal Národnímu hnutí v období 2006 – 2012. Od té doby není nijak politicky aktivní. Je ženatý, manželka s dcerou žijí v Gruzii. V květnu 2018 vycestoval do Polska, po 10 měsících pak odjel do ČR. Uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako v první žádosti, nicméně něco se změnilo. V minulém řízení uváděl, že měl v práci problémy s vedením. Jeden pán z vězení odešel, druhý má na rok neplacené volno. Neví, jestli tyto skutečnosti budou mít nějaký vliv na jeho případ. Bezpečnostní složky jej navštěvují na jeho adrese v Gruzii. Také generální inspektorát ministerstva spravedlnosti. V roce 2011- 2012 se ve věznici v Gidani oběsil jeden odsouzený, žalobce byl zaměstnaný ve vězeňské službě v Ortačale. Od nich byl dotyčný odsouzený převezen do té věznice, kde se oběsil. Zástupci nevládní organizace přišli v den, kdy k tomu došlo. Začalo se vyšetřovat, proč byl převezen. Nyní se hledá příčina, z jakého důvodu se dotyčný oběsil. Žalobce chtějí vyslechnout, chodí za ním. Vše se odehrálo velmi dávno, má za to, že jde o záminku, jak na něj něco najít. Pokud by se vrátil, mohli by jej zatknout. Takto to vzkázali příbuzným. Naposled u něj byli před 3 měsíci, rodiče to prožívají. Na adresu žalobce chodí až nyní poslední rok. Chtějí totiž v Gruzii dle žalobce obnovit pronásledování lidí, kteří podporovali Národní hnutí i v minulosti. To je důvod, proč po něm jdou, i když již není delší dobu politicky aktivní.
10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť rozhodoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
12. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1“*
14. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*

16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
17. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu a zákona o azylu soud uvádí, že v postupu žalovaného neshledal deficitů a neshledal nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a své závěry uspokojivým způsobem odůvodnil.
18. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovedl závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvodovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návěti (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.“
19. Stěžejní žalobní námitkou je, že se žalobce domnívá, že v rámci řízení uvedl jako relevantní novou skutečnost, že je navštěvován bezpečnostními složkami, v důsledku čehož se domnívá, že mu může hrozit pronásledování či vážná újma.
20. K této námitce soud úvodem konstatuje, že žádost žalobce je žádostí opakovanou, druhou v pořadí. Institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: „Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“
21. Aby mohla být žádost meritorně posouzena, bylo třeba, aby žalobce uvedl, nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu. Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, na základě kterých se lze domnívat, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu.
22. Žalovaný v rozhodnutí o druhé žádosti mj. uvedl, že žalobce uvedl totožný motiv odchodu z vlasti a neochoty se vrátit jako v prvním řízení, kdy konkrétně šlo o problémy s lidmi, se

kterými pracoval ve vězení, a obavu z uvěznění kvůli působení v politické straně Národní hnutí. Ve druhém řízení pouze doplnil, že v průběhu posledního roku jej na adrese ve vlasti vyhledávaly státní orgány za účelem objasnění sebevraždy jednoho vězně. Protože k události došlo již v roce 2011 či 2012, má žalobce obavu, aby toto vyšetřování nebyla pouze záminka pro jeho zatčení, protože v Gruzii podle něj chtějí znovu obnovit pronásledování lidí, kteří podporovali Národní hnutí. Skutečnosti týkající se údajných problémů s vedením věznice, včetně aktivit prokuratury souvisejících s vyšetřováním porušování práv vězňů a zneužitím pravomoci, v kontextu aktivit žalobce ve straně Národní hnutí, žalobce zmiňoval již v předchozím řízení. Již tehdy uvedl, že byl asi desetkrát předvolán na prokuraturu, ale nikdy mu nic nedokázali. Z aktuálního tvrzení vyplývá, že jej státní orgány navštěvují v místě bydliště, aby jej v dané věci pouze vyslechly. Svou obavu z reálné hrozby úmyslného zatčení a obvinění žalobce nedoložil a závěry si podle žalovaného pouze domýšlí. Proto dle žalovaného nebylo zjištěno, že by měl být žalobce ve vlasti pronásledován, nebo že by mu měla hrozit vážná újma.

23. K tomu soud uvádí, že žalobce považuje skutečnosti tvrzené ve druhé žádosti (návštěvy bezpečnostních složek) za nové z důvodu, že se o těchto návštěvách bezpečnostních složek dozvěděl po skočení prvního řízení, kdy se dříve o nic ani dozvědět nemohl, neboť k těmto návštěvám údajně dochází až poslední rok. Jakkoli se žalobce domnívá, že jde o nové relevantní skutečnosti, soud dává za pravdu žalovanému, že takto tomu není.
24. Při první žádosti žalobce sdělil, že podporoval stranu Sjednocené národní hnutí. Nikdy nebyl členem politické strany či organizace. V roce 2011 pracoval v Tbilisi ve vězení. V době, kdy byl prezident Saakašvili, k nim byl uvězněn jeden policista, byl uvězněn na devět měsíců. Poté byl propuštěn, když se k moci dostala strana Gruzínský sen. Začal pak pracovat ve stejném vězení jako žalobce, který s ním měl problém. Vyhržoval žalobci, že mu něco podstrčí a ztratí práci. Obtěžovali jej i další zaměstnanci vězení, neboť pracoval ve vězení v době, kdy bylo u moci Sjednocené národní hnutí. Poté, co se k moci dostala strana Gruzínský sen, se snažili na žalobce něco najít v souvislosti s tím, že ve vězení pracoval i dříve. Byl několikrát vyslýchán na prokuratuře, nic na něj ale nenašli. Příčinou odjezdu byl incident, kdy se žalobce domníval, že hrozí, že mu něco podstrčí. Uváděl dále obavu z věřitelů.
25. Lze shrnout, že v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl problémy v souvislosti se svým zaměstnáním ve vězení, a dále hovořil o tom, že byl opakovaně vyslýchán na prokuratuře a měl také potíže ohledně dluhu. Věcí se zabýval i Nejvyšší správní soud, který v právní větě k rozsudku týkajícího se předchozí žádosti žalobce (ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 17/2021 – 46), na který soud tímto odkazuje, uvedl, že: *„Výsledky na gruzínské prokuratuře, které probíhaly standardním způsobem a na jejichž základě nebyl žadatel o mezinárodní ochranu z ničeho oficiálně obviněn, nelze považovat samy o sobě za jednání, které by naplňovalo intenzitu pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU.“*
26. V bodě 24 tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud je toho názoru, že samotné výsledky na prokuratuře kvůli domnělému mučení vězňů za Saakašvilího režimu za pronásledování označit nelze. Sám stěžovatel uvedl, že mu během výsledků nebylo nic prokázáno a nikdy jej oficiálně z ničeho neobvinili. Neuvedl ani, že by mu při výsledcích bylo vyhrožováno nebo na něj byl jinak vyvíjen nátlak. Výsledky by bylo možné považovat za pronásledování, pokud by se jednalo např. o opakované výsledky související s politickým aktivismem (např. účast na demonstracích), trvající několik hodin či vygradované domovní*

prohlídkou, případně včetně zahájení trestního stíhání (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 20/2019 - 59). To se v nyní projednávaném případě nestalo. Jednání, kterým se vedení věznice snažilo stěžovatele přinutit k odchodu z práce, nelze považovat za natolik závažné, aby jej bylo možno podřadit pod jednání, které porušuje základní lidská práva ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) kvalifikační směrnice. Stěžovatel měl možnost změnit zaměstnání, kde už na něj vedení věznice nemohlo mít žádný vliv. Tato jednání ani nebyla dostatečně závažná, aby je bylo možné považovat za jednání dle čl. 9 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice.“

27. Žalobcem doplněné skutečnosti v řízení o druhé žádosti soud shodně s žalovaným nepovažuje za nové skutečnosti, které by byly relevantní ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu zákona o azylu. Žalobce již v předchozí žádosti popsal své potíže související s jeho dřívějším zaměstnáním ve vězení. Problémy popsané v řízení o druhé žádosti pouze dále doplňují již dříve uváděná tvrzení.
28. Žalobce konkrétně nově uvedl, že považuje za divné, že se přibližně deset let stará věc začala vyšetřovat až nyní, a má za to, že bezpečnostní složky jej hledají a chtějí vyslýchat ve skutečnosti nikoli kvůli vyšetření dřívější tragédie, nýbrž proto, že v zemi údajně mělo znovu začít pronásledování osob, které dříve podporovaly Národní hnutí, což byl právě žalobce.
29. Ačkoli žalobce v prvním řízení o nyní zmiňovaném incidentu, kdy došlo k oběšení jednoho z odsouzených, explicitně nehovořil, bylo tomu tak patrně proto, že ještě v jeho důsledku nezaznamenal žádné problémy. Samotný incident mu nutně musel být znám, nicméně nebyl důvod jej uvádět, neboť dle tvrzení žalobce k návštěvám bezpečnostních složek dochází až poslední rok. V tomto ohledu tedy jde o nové tvrzení žalobce, avšak nelze na něj pohlížet izolovaně, neboť ve skutečnosti jde pouze o rozšíření již dříve uváděných potíží (obavy z pronásledování z politických důvodů po výsledku) o novou skutečnost – návštěvy bezpečnostních složek.
30. Soud považuje v tomto ohledu za podstatné, že jak problémy uváděné žalobcem v prvním řízení (výsledky na prokuratuře), tak problémy uváděné nyní (návštěvy bezpečnostních složek se snahou vyslechnout ohledně dřívějšího incidentu, resp. obava z pronásledování z politických příčin), mají společný základ v tom, že obavy žalobce vyplývají shodně v obou případech z jeho možného postihu z důvodu, že v minulosti podporoval Národní hnutí. Přestože dříve k návštěvám nedocházelo, mají jak návštěvy, tak dřívější výsledky na prokuratuře společné, že žalobce je spojuje s obavami z možného pronásledování z důvodu dřívějšího politického přesvědčení.
31. Tvrzená skutečnost o návštěvách tedy bezprostředně souvisí s dřívějšími tvrzeními ohledně možných problémů v souvislosti s podporou hnutí, kdy tyto důvody byly dříve meritorně přezkoumány, avšak žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena. O relevantní novou skutečnost proto nejde.
32. Navíc lze souhlasit s žalovaným též v tom, že ony návštěvy, kterých se žalobce obává, mohou být skutečně toliko snahou státních orgánů o vyšetření dřívější, byť několik let staré, kauzy. Naopak úvahy žalobce o tom, že by tyto návštěvy měly mít za cíl jeho pronásledování, jsou prozatím čistě spekulativního charakteru, reálnou obavu žalobce nijak nedoložil.
33. Žádná z žalobcem uvedených skutečností tedy nesplňuje ani první podmínku požadovanou zákonem, že by o ní dotýčný nevěděl. Žádná ze skutečností pak nenasvědčuje tomu, že by

žalobce měl být ve vlasti pronásledován nebo že by mu mohla hrozit závažná újma. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud jeho žádost posoudil jako nepřipustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřipustnou, meritorně se jí nezabýval.

34. Soud pro úplnost uvádí, že nebyla ani zjištěna žádná skutečnost, která by odůvodňovala meritorní přezkum žádosti o udělení mezinárodní ochrany. O první žádosti žalobce bylo rozhodováno v srpnu 2019, kdy kasační stížnost byla zamítnuta v květnu 2021, přičemž žalobce rovněž v květnu 2021 požádal o mezinárodní ochranu opětovně, napadené rozhodnutí bylo vydáno v srpnu 2021. Mezi oběma žádostmi tedy uběhl velmi krátký časový úsek, přičemž žalovaným nebylo zjištěno, že by v zemi původu žalobce došlo k zásadním změnám, kdy naopak Gruzie je řazena mezi bezpečné země původu (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie).
35. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 5. 11. 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce